

[Wihjelm]

om året i øjeblikket; vi bruger ordet unddragelse, også selv om det er fuldt legalt, kan jeg sige til hr. Kallesøe. Selvfølgelig stiller vi ikke lovforslag eller forslag om, at loven bliver ændret, hvis vi troede, det var illegalt, det, der foregik.

Det er en opsparing, siger man. Det er i mine øjne meget naivt. Det, der sker, er noget ganske andet end opsparing, og det undrer, at hverken hr. Ellemann-Jensen eller Børsen, som han kunne læse sin argumentation i for nogle dage siden, har fundet ud af, at der i virkeligheden er en meget logisk sammenhæng mellem dette, at fradragene stiger tre gange så hurtigt som indkomsterne – det har de gjort i de sidste 4 år, indkomsterne er steget 30 pct., fradragene 100 pct. – og at dette ikke er et udtryk for nogen enorm opsparing, hvilket jo f. eks. forbruget og betalingsbalancen viser. Hvordan kan det nu gå til? Ja, det går bl. a. til på den måde, man kan benytte en kapitalpensionsordning på. De folk, der overhovedet har mulighed for at spare 51.000 kr. op om året, har også andre muligheder, og lovgivningen er sådan, at de ville være nogle tåber, hvis de gjorde det ved opsparing. Nej, man optager et privat lån, f. eks. i sin bolig, og så omposterer man disse 51.000 kr. til det, der kaldes en kapitalpension. Det giver et fradrag på 51.000 kr., altså en skattelettelse alene af den grund på omkring 35.000 kr., men desuden opnår man et rentefradrag af det private lån, man har optaget. Det er bl. a. derfor, at alle fradragene stiger på én gang, og at fradragene stiger 100 pct., når indkomsterne kun stiger 30 pct. Alt i alt har man ved denne ompostering, der ikke er andet end en ompostering – også når vi indregner, at man jo faktisk skal betale nogle renter, det er jo ikke fradrag det hele – øget sin forbrugsmulighed, sin likviditet det år med over 30.000 kr. Og det kalder hr. Ellemann-Jensen en opsparingsordning.

Det er forklaringen på, at disse fradragkategorier ikke modvirker, men støtter hinanden, og at den ene stiger, det får også den næste til at stige, og det er en del af forklaringen på, at fradragene kan stige 100 pct., når indkomsterne kun stiger 30 pct., uden at der er tale om en egentlig opsparing.

Dette konkrete eksempel er eller vil blive omdelt til pressen, så man kan checke det i den mere udførlige gennemgang, vi har givet af det skriftligt.

Det er blevet sagt om oplysningspligtfor-slaget, nr. B 18, at der er ikke behov for det. Det synes jeg er besynderligt, eftersom det er et ønske, der er kommet fra skattevæsenet. Det var det århusianske skattevæsen, der i den TV-udsendelse, der blev lavet om udlandsdanskerne, til sidst sad i udsendelsen og var temmelig sure – og efter min mening med rette – over, at den kontrolmulighed, man havde gennem Nationalbankens valutabestemmelser, ikke kunne udnyttes. Jeg er helt på det rene med, at man også i Nationalbanken kan spørge på navn, men det var lige præcis ikke den begrænsning, det århusianske skattevæsen var tilfreds med. Man har direkte fra skattevæsenets side ønsket, at der blev en bedre adgang til de valutatiladelser, Nationalbanken har givet, og det er det, vi foreslår her.

Jeg forstår ikke, at skatteministeren kan afvise det og sige, det er unødvendigt, eftersom jeg tror, den sidste embedshandling, hans forgænger nåede, var at besvare et spørgsmål fra mig, der netop gik ud på, at det ønske havde skattevæsenet faktisk fremsat, og at der nu var forhandlinger i gang mellem skattevæsenet og Nationalbanken om at finde en løsning på det problem. Det er ikke det dér med at spørge efter navn, det har vi hele tiden vidst, og det har man kunnet hele tiden. Det er jo ikke det, der hjælper, når man vil kontrollere, hvem det er, der, uden at man har kendskab til det, er flyttet til skattely.

Om aftale med skattelylande forstår jeg heller ikke helt, at skatteministeren kan nægte, at det er et problem. Jeg har ikke præsent, hvilke lande vi har og ikke har aftaler med, men jeg ved da i hvert fald, at vi har en dobbeltbeskatningsaftale med Schweiz. Vi har udtrykkeligt gjort opmærksom på også i bemærkningerne, at dobbeltbeskatningsaftaler kan være fornuftige, men dér, hvor de simpelt hen anvendes til skattely, kan det ikke være rimeligt, at man bare finder sig i det.

Det har været fremme også i den gennemgang af disse problemer, pressen har lavet, at der er tilfælde, hvor man end ikke fra det danske skattevæsens side må sende en officiel rykker til sådan en udlandsdanser, selv om det er skyldige skattebeløb, der er tale om. Den skal sendes i en uidentificerbar kuvert – med hensyn til afsender selvfølgelig – og selve ordlyden af brevet må ikke være en